

ΕΤΟΣ 63ον

11 Ιανουαρίου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 2 (3215)

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

«Ὁ Θεός ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι... ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου σήμερα καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, μὲ τὴν ἀποστολική περικοπή πού παραθέτει, θέλει νά τιμήσει τὸν Ἅγιο, ὡς σημεῖο ἀναφορᾶς στὴν ὀργάνωση καὶ θεμελίωση τοῦ μοναχισμοῦ, ἀλλὰ καὶ νά ἐξηγήσει τὸ πῶς ὁ Θεός ἐνεργεῖ στὴν οἰκουμένη, φωτίζοντάς τη διὰ τῶν δικῶν του ἀνθρώπων.

Τό ἀνθρώπινο πρόσωπο

Στὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία κομβικὴ εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Χωρὶς νά ἐπεκταθοῦμε πολὺ στὴν ἀνάπτυξη τῆς ἔννομιας αὐτῆς, θά ὑπενθυμίσουμε μόνο πῶς ὅταν ὁ Θεός θέλησε νά σώσει τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς ἁμαρτίας, τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ καὶ νά μᾶς ἐλκύσει πρὸς τὸ ὕψος τῆς μεγαλοσύνης του, φανερώθηκε «ἐν σαρκί», ἔγινε ἄνθρωπος. Προσέλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ τὴν ἀναμόρφωσε στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἐδειξε δέ μέ τὸν τρόπο αὐτό ὅτι δέν προσπορίζει σωτηρία ἡ θεωρητικὴ γενικότητα τοῦ Νόμου, ἀλλὰ ἡ προσευχητικὴ σχέση καὶ ἡ μυστηριακὴ ἀναστροφή μέ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλὰ καὶ ἡ προοπτικὴ τῆς αἰώνιας ζωῆς διέρχεται μέσα ἀπὸ τὴν προσωπικὴ σχέση Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. «Αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν καὶ ὃν ἀπέσειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Α΄ Ἰω. 2,23). Τὰ σωτηριώδη γεγονότα τῆς θείας Οἰκονομίας διενεργοῦνται στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος εἶναι ἡ προσωπικὴ μας σχέση μέ τὸν Θεό.

Δράση μέσα ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ

Ὅταν ἔπρεπε νά στερεωθεῖ ἐπὶ γῆς ἡ Ἐκκλησία του, ὁ Θεός ἐπέλεξε πάλι τὸν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β' Κορ. δ' 6-15)

Ἡ φανέρωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ

Ἄδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκευεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἡ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Αἰεὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἔχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, «ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα», καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

τρόπο τῆς διὰ προσώπων ἐνεργείας. Κι αὐτὸ τὸν τρόπο τῆς δράσης μέσα ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀποτύπωσε ἡ σοφία τῶν Πατέρων μας σὲ μιά πολὺ συμβολικὴ κίνηση, πού ὄλοι, ἴσως χιλιάδες φορές, ἔχουμε κάνει κι ὁμως, δὲν ἔχουμε συνειδητοποιήσει τὸ μήνυμά της. Ἡ κίνηση αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸ ἄναμμα τοῦ κериοῦ καὶ μάλιστα ὡς πρώτη μας πράξη μπαίνοντας στὸν ναὸ τοῦ Κυρίου. Γιατί ἡ Ἐκκλησία, πρὶν μᾶς ὀδηγήσει στὸν κυρίως ναὸ γιὰ τὴν ὁποία Ἄκολουθία, μᾶς βάζει καὶ ἀνάβουμε τὸ κερι; Τί συμβολίζει αὐτό; Μᾶς ἀπασχόλησε ποτέ, ἢ ἀφήνουμε τὴ σκόνη τῆς κακόπιστης κριτικῆς καὶ προκατάληψης ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξη κεριῶν στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ, νά καλύπτει καὶ τὴ δική μας ψυχὴ ἀναλογιζόμενοι ἄλλα;

Τὸ κερι εἶναι τοποθετημένο κοντὰ στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ καὶ μάλιστα σὲ ὕπτια, ὀριζόντια θέση, σύμβολο τοῦ ὅτι ὅσο ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκτός Ἐκκλησίας εἶναι πεπτωκῶς καὶ κατετραγμένος, σάν τὸν μισοπεθαμένο τῆς παραβολῆς τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη. Ὄταν μπαίνουμε στὸν ναὸ, πιάνουμε τὸ κερι μας καὶ τὸ ἀνορθώνουμε, σημεῖο τοῦ ὅτι εἰσερχόμενος ὁ ἄνθρωπος στὴν κιβωτὸ τῆς σωτηρίας πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀνίσταται καὶ ἀνορθοῦται. Μετά, τί κάνουμε; Πηγαίνουμε στό μανουάλι καὶ ἀνάβουμε τὸ κερι μας. Ἀπὸ ποῦ τὸ ἀνάβουμε; Μήπως ἀπὸ τὴν τσέπη μας βγάζουμε σπύρτα ἢ ἀναπτήρα καὶ τὸ ἀνάβουμε; Ὁχι! Τὸ ἀνάβουμε ἀπὸ κάποιο ἄλλο κερι πού καίει ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ τὸ δικό μας, σύμβολο τοῦ ὅτι ὁ ἄνθρωπος φωτίζεται μὲ τὴ θεία χάρη ὅταν ἔλθει στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ δι' ἀνθρώπου! Ἀνθρώπου πού ἔχει προηγηθεῖ σὴ μετοχὴ τῆς χάριτος καὶ δύναται νά τὴ μεταλαμπαδεύσει! Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης θέσπι-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός πού εἶπε νά λάμψη φῶς ἀπό τό σκοτάδι, αὐτός ἔλαμψε μέσα μας, διὰ νά φέρῃ εἰς φῶς τὴν γνῶσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔχομεν δέ τὸν θησαυρόν αὐτόν μέσα σέ πλῆνα σκεύη, διὰ νά φανῇ ὅτι τέτοια ὑπερβολικὴ δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ δέν προέρχεται ἀπὸ μᾶς. Πιεζόμεθα μὲ κάθε τρόπον, ἀλλὰ δέν φθάνομεν σέ ἀδιέξοδον, εὐρισκόμεθα σέ ἀμνηχανίαν ἀλλ' ὄχι σέ ἀπελπισίαν, διωκόμεθα ἀλλὰ δέν ἐγκαταλείπομεθα, καταβαλλόμεθα ἀλλὰ δέν χανόμεθα. Πάντοτε φέρομεν εἰς τό σῶμά μας τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τό σῶμά μας. Διότι ἐνῶ ζῶμεν, παραδιδόμεθα πάντοτε εἰς θάνατον χάριν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νά φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τό θνητόν μας σῶμα. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος συντελεῖται σ' ἐμᾶς, ἀλλ' ἡ ζωὴ σ' ἐσᾶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν τό ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως σύμφωνα πρὸς ὅ,τι εἶναι γραμμένον, «ἐπίστεψα καὶ διὰ τοῦτο ἐμίλησα», καὶ ἐμεῖς πιστεύομεν, διὰ τοῦτο καὶ μιλάμε, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἐκεῖνος πού ἀνέστησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν θά ἀναστήσῃ καὶ ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ θά μᾶς στήσῃ μαζί μ' ἐσᾶς ἐνώπιόν του. Ὅλα γίνονται πρὸς χάριν σας, ὥστε καθὼς ἡ χάρις ἐπεκτείνεται εἰς περιοσιτέρους, νά προκαλέσῃ πλουσίαν τὴν εὐχαριστίαν πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλ्ला, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κοινδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

σε ὁ ἄνθρωπος νά σώζεται διὰ τῶν Μυστηρίων, τὰ ὁποῖα ὁμως, τελεῖ ἄλλῃος ἄνθρωπος. Νά φωτίζεται ἀπὸ τὸν φωτισμό τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖο ὁμως, θά τοῦ ἐρμηνεύει καὶ θά τοῦ τὸ κηρύττει ἄλλῃος ἄνθρωπος. Νά γνωρίζει ἐν Χριστῷ τὸν Θεὸ Πατέρα, ἀλλὰ δι' ἀνθρώπων.

Ἡ εὐθύνη μας ὡς χριστιανῶν

Καὶ ἐκεῖ ἔγκειται ἡ εὐθύνη τοῦ χριστιανοῦ. Στό πῶς θά διατηρεῖ τὴ φλόγα τοῦ κεριοῦ του, ὥστε νά ὑπάρχει γιὰ νά ἀνάβουν καὶ ἄλλα κεριά! Πρέπει νά προσέξουμε πῶς, ἀφοῦ τό ἀνάψομε, θά τοποθετήσουμε τό κερὶ μας στό μανουάλι. Μόνο ἂν τό τοποθετήσουμε στέρεα καὶ κάθετα τό κερὶ ἀναλίσκεται ὅλο καὶ δίνει φῶς, σύμβολο τοῦ ὅτι ὁ στέρεα τοποθετημένος στήν πίστη καὶ τό ἦθος τῆς χριστιανός ἀναλίσκεται καὶ καταναλῶνει τὸν χρόνο τῆς ζωῆς του, γινόμενος ὅλος φῶς πρὸς δόξαν Χριστοῦ. Ἄν ὁμως, τό κερὶ τοποθετηθεῖ στραβά, τότε μπορεῖ μὲν νά φωτίζει, συνάμα ὁμως, στάζει, λερώνει, χάνει τὴν ὕλην του γρήγορα καὶ μάταια, σημεῖο τοῦ ὅτι ἡ παραμικρὴ κάμψη στήν πνευματικὴ ζωὴ συνεπιφέρει συνέπειες καὶ δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Ἄν δὲ ἡ κάμψη εἶναι τόσο μεγάλη, τότε τό ἴδιο τό κερὶ σβῆνει ἀπὸ μόνο του, καθὼς ἡ ὕλην του ρευστοποιεῖται καὶ καταλίει τὴ φλόγα, ἀπόδειξη τοῦ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μας εἶναι ὁ δυνάμενος νά ἀρνηθεῖ τὴ χάρη καὶ τὸν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ τότε, ὄχι μόνο σκοτίζεται ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ δέν μπορεῖ νά φωτίσει ἄλλῃος!

11 Ιανουαρίου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ
Θεοδοσίου ὁσίου τοῦ κοινοβιάρχου († 529).
Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6-15 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. δ΄ 12-17.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Ιανουαρίου, ΙΒ΄ Λουκά.
Ἀπόστολος: Ἑβρ. ιγ΄ 7-16. – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιζ΄ 12-19.

Ἀδελφοί μου, ἡ εὐθύνη μας ὡς χριστιανῶν εἶναι διπλή πρόκληση. Νά ανταποκριθοῦμε μέ τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί νά μεταλλαπαδεύσουμε αὐτήν τήν ἀγάπη καί τά ἀποτελέσματα τῆς στούς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἐάν ἀνάβουμε τό κερὶ μας μέ ἐπίγνωση τοῦ τί αὐτό συμβολίζει, μέ γνώση τοῦ πῶς μᾶς ζητεῖται νά ζήσουμε καί μέ ἀπόφαση νά ανταποκριθοῦμε στή διπλή πρόκληση τοῦ θείου φωτισμοῦ.

Ἄρχιμ. Ι. Ν.

Νέες ἐκδόσεις ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ

π. Θωμᾶ Χόπκο

Τό ἔργο ἐκδόθηκε σέ δύο πολυσέλιδους καί καλαισθητους τόμους:

Ἦ ὁ πρῶτος, «Δόγμα καί Λατρεία», πραγματεύεται τό ὀρθόδοξο Δόγμα, μέσω σχολίων στό Σύμβολο τῆς Πίστεως, καί ἀναφέρεται στή Λατρεία μέ ἐρμηνεία τοῦ λατρευτικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦ ὁ δεύτερος τόμος, «Βίβλος καί Πνευματικότητα», εἶναι ἀφιερωμένος στή βιβλική ἐρμηνεία, στή σημαντικότερα γεγονότα τῆς ἱστορίας τοῦ Χριστιανισμοῦ, καθώς καί στήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα.

* * *

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΣΤΑΘΜΟΙ, ΟΡΟΣΗΜΑ ΣΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Οἱ εἰσηγήσεις τοῦ ΙΒ΄ Λειτουργικοῦ Συμποσίου, Βόλος (27-29/09/2010), πού ἀναφέρονται στή πρόσωπα καί τίς συνθήκες πού διαμόρφωσαν ἀπό τούς πρῶτους αἰῶνες μέχρι σήμερα τά στοιχεῖα τῆς Θείας Λατρείας, καθώς καί τά σύγχρονα ζητήματα τοῦ λατρευτικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας, παρουσιάζονται στόν τόμο πού ἐκδόθηκε ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἦ ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr